

Reisverslag 28^e hulptransport naar Noord Macedonië van Stichting Lucht voor Prespa.

Zoals we in onze Nieuwsbrief van afgelopen februari schreven waren we vorig jaar oktober om gezondheidsredenen fysiek niet in staat om ons jaarlijks humanitaire hulptransport naar Macedonië te maken. Des te verheugender kunnen we u nu melden dat we afgelopen april wel zijn geweest. We wilden onze vrienden weer graag ontmoeten, maar net zo belangrijk was het feit dat ons ziekenhuis dringend verlegen zat om de benodigde medicijnen. Op ons verzoek stuurt Antina (hoofd apotheek) ons een lijst met medicijnen, maar ook wilden ze deze keer graag nieuwe stethoscopen en bloeddrukmeters hebben. We lieten onze vaste leverancier Imres een offerte maken voor de medicijnen en ook hadden we contact met diverse leveranciers voor de stethoscopen en de bloeddrukmeters. We plaatsten bestellingen en zonden de facturen en paklijsten naar ons ziekenhuis met het verzoek om via het ministerie van gezondheid in Skopje een invoervergunning te regelen. Ondertussen hadden we ook contact gehad met HaVeP, de firma die wekelijks van Nederland naar Macedonië rijdt en onze medicijnen meeneemt. Ook deze keer wilden ze dat graag doen. Dus zover alles geregeld en konden we onze reis voorbereiden en de vliegtickets bestellen.

Op maandag 15 april rijden we naar Veenendaal, waar we eten bij zus Anneke en zwager Nico, die ons later op de avond naar vliegveld Eindhoven brengen. We overnachten in het hotel dat boven de vertrekhal is gebouwd. De volgende morgen checken we om 07.30 uur in en om 10.15 uur kiest de Airbus A321 van Wizz-air het luchtruim en landen we na een rustige vlucht om 12.30 uur op Skopje International Airport. We worden hier hartelijk ontvangen door Galapce (directeur), Bile (fysiotherapeute) en Kole (chauffeur). Om 15.30 zijn we in Resen en worden erg hartelijke begroet door onze lieve vriendin Dine.

Dinsdag 17 april haalt Kole ons op en gaan we naar ons ziekenhuis in Oteševo, waar we de personeels-leden hartelijk begroeten. Nu krijgen we ook eindelijk pas bericht dat de vereiste importvergunning is afgegeven. We checken dit even bij Debbie van HaVeP en inderdaad blijkt alles in orde te zijn en kan de vrachtwagen morgen vertrekken richting Macedonië, want zonder invoervergunning geen transport !!

Donderdag 18 april doen we rustig aan. We brengen een kort bezoek bij Žive, die ons nu ontvangt als burgemeester.

Vrijdag 19 april maken we op ons verzoek een trip naar Vevčani (een prachtig natuurpark dat we eerder bezochten). Via Oteševo rijden we over de Galičica naar Ohrid. We halen daar de sieraden op, die we besteld hebben voor verkoop t.b.v. onze Stichting. Tegen tweeën komen we aan in Vevčani en gebruiken eerst de lunch in restaurant Vo Izvor. Daarna lopen we door het park met z'n watervallen en bronnen.

Zaterdag 20 april gaan we naar Babino, een klein plaatsje even voorbij Bitola. We hadden een paar dagen eerder op de televisie een reportage over dit plaatsje gezien en wilden dat graag bezoeken. We worden opgehaald door Stojan en rijden met Galapce, Bile en Dine naar dit dorp. Er is een hele grote viskwekerij, aangelegd in een prachtige omgeving. We willen ook de plaatselijke, grote, oude bibliotheek bezoeken, maar helaas is de beheerder vandaag niet aanwezig. Maar mede door het prachtige weer hebben we een mooie dag. Op de terugweg zien een vos.

Zondag 21 april is er verkiezing voor een nieuwe president. We gaan met Žive, Bile en Dine mee naar het stembureau en drinken daarna koffie op het plein, waar we veel bekenden ontmoeten. Verder rust.

Maandag krijgen we bericht dat de medicijnen e.d. morgen rond de middag bij de douane in Bitola zullen zijn. We gaan even koffie drinken bij Olga (nichtje van Dine en directeur van Swiss Lion).

Dinsdag 23 april naar Bitola. We melden ons bij Angel van Fernsped en overhandigen hem de benodigde papieren. Dan begint het probleem: het medicijnenbureau in Skopje, dat in opdracht van het Ministerie van Gezondheid de invoer van medicijnen controleert, heeft een nieuw computerprogramma ontwikkeld. Het blijkt dat op een lijst naast de normale gegevens, zoals aantal, soort en houdbaarheidsdatum moet worden ingevuld hoeveel strips er en elk doosje zitten. Niemand kan deze onzinnige vraag beantwoorden en omdat de auto met de medicijnen

verzegeld op het douaneterrein staat, kan ook niemand daar bij. Heel veel heen en weer bellen met voornoemd bureau, maar ze weten eigenlijk ook niet hoe het moet. Ten einde raad besluiten we naar huis te gaan en Antina te vragen of zij een oplossing weet en de volgende dag maar weer naar Bitola. De chauffeurs van de auto met medicijnen moeten we noodgedwongen die nacht onder brengen in een hotel, omdat de auto niet van het douaneterrein af mag.

De volgende dag weer naar de douane. Mede door inbreng van Antina en de nodige telefoontjes en mails met "Skopje" schijnt het probleem opgelost te zijn. De lijsten kunnen worden ingevuld en na 3 uur krijgen we akkoord en kan de auto met medicijnen het douaneterrein verlaten richting ziekenhuis. Daar worden de dozen uitgeladen: **missie volbracht.**

Na een korte rustpauze gaan we met Žive in de dienstauto met chauffeur naar Skopje. Onze ambassadeur geeft ter gelegenheid van Koningsdag een receptie en daarvoor hebben we een uitnodiging gekregen. Om 19.00 uur melden we ons op de 6^e verdieping van hotel Ragusa. We worden allerhartelijkst ontvangen door ambassadeur Wouter Plomp en zijn vrouw Henriette Winkler. Ook Verica (politiek adviseur) is erg blij ons te zien. Er zijn ca. 500 gasten. Na de openingsspeech zingt een – in oranje shirts gekleed - kinderkoor zowel het Wilhelmus (in het Nederlands) als het Macedonisch volkslied (die wij beide uit volle borst meezingen). Daarna genieten we van de hapjes en de drankjes en praten met diverse gasten. Om 21.30 uur vertrekken we weer en zijn tegen middernacht weer in Resen.

Donderdag 25 april is er op het plein in het dorp een manifestatie van schoolkinderen die met kraampjes zelfgemaakte waren aan de man willen brengen ten gunste van de school. Heel relaxed en erg gezellig. 's Middags gaan we even bij de kerk kijken. Het is bijna Orthodox Pasen en vanaf donderdag tot paasnacht 0.00 uur worden er geen klokken geluid maar klopt de schooljeugd per toerbeurt met houten hamers op houten planken in een soort boomhut. Een traditie die alleen in Resen voorkomt.

Vrijdag maken Johanna en Dine een gevlochten paasbrood (Kozinjak).

Zaterdag 27 april doen we boodschappen en gaan om 23.00 uur naar de kerk. We kopen een kaarsje en lopen de donkere kerk in. Daar ontsteken alle aanwezigen hun kaarsje aan de grote kaars die de priester heeft en geven zo het licht door. Daarna gaat de priester met het hoofdicoon en een bijbel naar buiten en loopt zingend (gevolgd door een grote menigte) 3 x rond de kerk. Tegen 0.00 uur klopt hij 3 x op de inmiddels gesloten deur en op de vraag van de ambtsdrager binnen "wie is daar" zegt de priester: "Hristos voskrese" (de Heer is opgestaan) waarop de dienaar antwoordt: "Vistina voskrese" (de Heer is waarlijk opgestaan). Dan gaan de klokken luiden en de deuren van de volledig verlichte kerk weer open: 1^e Paasdag. Die zondag braadt Dine een lamsbout (traditie) en eten we met de hele familie; erg gezellig !

Maandagmorgen drinken we nog even koffie bij een vriendin en dan brengt Kole ons om 16.00 uur naar Petrovec. Hier (vlakbij het vliegveld van Skopje) hebben we een kamer gehuurd in Motel Livija.

Dinsdagmorgen om 04.30 haalt een taxi ons op en brengt ons naar de luchthaven. We checken in en om 06.00 uur vliegen we naar Eindhoven, waar Anneke en Nico ons al opwachten. In Veenendaal drinken we koffie en lunchen met lekkere broodjes en een Hollandse zoute haring. We nemen afscheid en rijden naar Bedum, waar we om 16.15 uur aankomen. We kijken terug op een geslaagde reis.

Heel erg bedankt voor uw bijdrage en aandacht. We hebben ze weer van medicijnen kunnen voorzien. We maken ons op om volgend jaar september ons dan inmiddels 29^e hulptransport te maken, want

05 september 2020 bestaat ons ziekenhuis 40 jaar. Wij hopen ook komend jaar weer op uw hulp te kunnen rekenen.

PS. Dit verslag is aan de late kant, want ruim 1 week na thuiskomst heeft Kees 11 dagen met een bloed-vergiftiging in het UMCG gelegen en is 1,5 week daarna weer opgenomen met een blaasontsteking, beide keren is hij heel erg ziek geweest. Het is een heftige en zorgelijke tijd geweest en we zijn dankbaar dat het nu weer beter gaat. We proberen nu weer op krachten te komen.